

DESTINUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

CAPITOLUL 1 ATENȚIE LA NĂHOADE!

Mânată de o briză dintre cele mai blânde, mica noastră barcă pescărească plutea încet spre apus, legănându-se ușor către țărmul îndepărtat. Priveam drept înaintea, spre dealurile verzi ale Irlandei, încercând să observ cât puteam de mult înaintea să se însereze. Peste douăzeci de minute avea să fie întuneric.

Deodată, s-a auzit un soi de urlet, de vuiet, și pescarul și-a ridicat alarmat privirea. Un vânt puternic s-a pornit din senin. Un nor negru se apropia în goană de noi dinspre nord, cu fulgerele zigzagate licărind spre marea care acum clocotea și se agita, făcând mica barcă să se zguduie alarmant. Cei trei câini ai noștri au

început să scheaune. Celor trei câini-lupi de regulă ne-înfrigați, Gheară, Sânge și Oase, nu le plăceau călătoriile pe mare nici în cele mai bune situații.

Eu stăteam în genunchi, ținându-mă de proră, iar frigul îmi pișca urechile și stropii de apă de mare îmi înțepau ochii.

Vraciul și prietena mea Alice se făcuseră ghem sub copastie, străduindu-se din răspuțeri să se adăpostească. Valurile deveniseră dintr-odată mult mai mari — nefiresc de mari, m-am gândit eu. Părea că eram pe punctul de a ne răsturna. Și, în timp ce ne strecuram printre două valuri, un talaz gigantic, un enorm perete de apă, s-a ivit din neant, planând deasupra noastră și amenințând să ne zdrobească mica ambarcațiune, prefăcând-o în surcele și înecându-ne pe toți.

Totuși, cumva, am scăpat cu viață și ne-am suit pe coama valului. Atunci, a sosit un torent de grindină: un prundiș de gheață revărsat asupra bărcii și a noastră, izbindu-ne capetele și trupurile cu o forță usturătoare. Încă o dată, fulgerele au scânteiat aproape drept deasupra noastră. Ridicându-mi privirea spre masa învolburată a norului negru de sus, am zărit deodată două globuri luminoase.

M-am holbat uluit la ele. Erau destul de aproape unul de celălalt, făcându-mă să mă gândesc la doi ochi căscați. Dar pe urmă, sub privirea mea, au început să se transforme. *Erau* ochi — și încă doi ochi foarte distinctivi, privind în jos dinspre norul negru. Cel din stânga era verde, cel din dreapta, albastru și păreau să scânteieze de răutate.

Oare să fi fost numai rodul închipuirii mele? m-am întrebat. M-am frecat la ochi, crezând că am vedenii. Dar, nu — încă erau acolo. Tocmai mă pregăteam să strig, ca să-i atrag atenția lui Alice, însă au devenit din ce în ce mai șterși chiar sub ochii mei, dispărând de tot până la urmă.

Vântul a încetat la fel de brusc pe cât se stârnise și, în mai puțin de un minut, giganticele valuri nu mai erau. Însă apa era ceva mai însuflețită față de cum fusese înainte de furtună, iar vântul ne împingea încă o dată din spate, mânându-ne cu o viteză mai mare către uscat.

— Cinci minute, și vă duc la țarm! a strigat pescarul. Există o parte bună în orice, până și într-o furtună.

Gândul mi-a zburat din nou spre ochii din norul de furtună. Poate că doar mi-i închipuisem. Poate că ar fi

meritat să-i pomenesc Vraciului despre ei, însă acum nu era momentul.

— Ciudat cât de brusc s-a pornit furtuna aia! am strigat.

Pescarul a clătinat din cap.

— Nicidecum, a zis. Pe mare vezi tot felul de ciudățenii, însă asta n-a fost decât o furtună scurtă. Se iscă adesea din senin. Dar marea chiar c-a pus probleme. Aproape ca un val de reflux. Însă copaiia asta e mai zdravănă decât pare, a adăugat, arătând destul de mulțumit de sine. Eu trebuie să fiu înapoi până se crapă de ziuă și-acum avem un pic de vânt ca să ne umfle pânzele.

Vraciul îl plătise cu generozitate, dându-i aproape ultimii lui bani, însă, chiar și-așa, pescarul își asumase un mare risc. Plecasem de pe insula Mona cam cu opt ore în urmă, traversând spre vest, în direcția Irlandei. Eram refugiați, ca urmare a invadării Comitatului, și eu, Vraciul și Alice petrecuserăm destule luni de primejdii pe acea insulă. Acum, locuitorii de pe Mona îi trimiteau pe toți refugiații peste care dădeau înapoi în Comitat — în mâinile oștilor cotropitoare. Se desfășurau căutări intense. Sosise vremea să plecăm.

— Sper să avem parte de o mai bună primire aici, a zis deznădăjduită Alice.

— Ei bine, fato, mult mai rău decât ultima oară n-are cum să fie, i-a răspuns Vraciul.

Și avea destulă dreptate. Pe Mona, ajunseserăm fugari aproape imediat.

— N-ar trebui să aveți multe neazuri pe-aici! a strigat pescarul, străduindu-se să se facă auzit pe deasupra vaietelor vântului. Foarte puțini dintre ai voștri s-au aventurat atât de departe, și-i o insulă mare. Câteva guri în plus de hrănit nu-i vor îngrijora prea tare. Poate c-o să găsiți și de lucru ca vraci. Unii o numesc „Insula bântuită”. Și-i sigur că are o porție mai mult decât zdravănă de fantome.

Vracii se ocupă cu Întunericul. E o meserie primejdioasă, și eu mă aflam în cel de-al treilea an de ucenicie la magistrul meu, John Gregory, învățând cum să mă descurc cu vrăjitoarele, cu duhurile și cu toate felurile de creaturi supranaturale. De obicei, fantelele nu sunt prea periculoase, fiind cea mai mărunță dintre grijile noastre. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu știu că au murit și, dacă întrebuințezi cuvintele nimerite, le poți convinge să meargă spre lumină.

Avertisment:
A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-383-8

9 789731 283838

www.grupulcorint.ro

www.cronicilewardstone.ro